



Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicæ, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Venerabili Eucharistiæ Sacramento Decisiones Theologico-Legales

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisionis LI. Ad Mensis Novembr. primum Quæsitum. Argumentum. Quæritur, quæ necessaria sint ad licitam Eucharistiæ perceptionem? & docetur, quatuor requiri in suscipiente; fidem, voluntatem ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94643](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94643)

Philippus Neri tunc Romæ vivens; præcepit, ut spiritus ejusdem Ursulæ experimentum fumerent. Humiliationum, mortificationum, jejuniorum, aliarumque pœnalitatum rigida ei injunxerunt exercitia, quæ omnia patienter, ac lætenter famula Dei perpessa est; cœlestis dono semper à Deo illustrata. Tandem per eosdem egregios, prudentes, ac sanctos viros eventum fuit ad hoc ultimum experimentum: videlicet cum longa inedia cœlestis Convivii Ursulam affecissent, ac ipsa Eucharistico pane recreari postularet, eidem intimarunt, ut pro die crastina se præpararet ad Sacram Communionem; cujus loco ei detulerunt particulam non consecratam; at illa divinitus id agnoscens, ait: *Non est hic Dominus meus JESUS CHRISTUS*. Quo audito S. Philippus in lacrimas cum aliis erupit; & omnes concluderunt Ursulam esse charam Deo; & Divino spiritu repletam; eique statim Sacram Eucharistiam præbuerunt. Ita in ejus Vita cap. 19. & in admirand. Orbis Christiani tom. 2. lib. 3. cap. 3. §. 3. num. 14. Bonifacius Bagatta. Igitur dicendum videtur, non esse illicitam fictionem in nostro casu proposito, quam etiam ad experiendam veritatem, si Monialis diceret se sola Communione Sacra vivere, absque alio corporali cibo censet admittendam Pellizzar. de Monialib. cap. 10. num. 159. Vers. Utrum verò.

Prima opinio primum locum obtinere debet; non enim passim, ut pro re levī; & ubi alia supperunt remedia, ad hanc fictionem est deveniendum. Porro, ubi ageretur de re magni momenti, & factis omnibus aliis experimentis adhuc esset ambigua cognitio, bonusne, an malus esset spiritus mulieris? cum consilio piorum, ac prudentium virorum, & cum superiorum assensu, cautè ad evitandum scandalum in populo, crederem fictionem prædictam non esse illicitam juxta exemplum Venerabilis Ursulæ Benincasæ.

DECISIONIS LI.

Ad Mensis Novemb. primum Quæstum.

ARGUMENTUM.

Quæritur, quæ necessaria sint ad licitam Eucharistiæ perceptionem? & docetur, quatuor requiri in suscipiente Fidem; voluntatem suscipiendi Statum gratiæ, non ex sola contritione, sed præmissa Sacramentali confessione, exceptis tribus casibus hic notatis; & Devotionem. Quæ omnia juxta sacrorum Theologorum doctrinam roborantur.

SUMMARIUM.

- 1 Eucharistiæ verum Sacramentum etiam peccatores recipiunt; sed non licitè.
- 2 Eucharistiæ licita receptio requirit quatuor dispositiones. Et quæ?
- 3 Fides habitualis non sufficit, sed requiritur actualis ad Communionem.
- 4 Phræneticis, & amentibus quando possit dari Eucharistiæ?
- 5 Parochi peccant non instruendo rusticos, & idiotas de veritate Eucharistiæ.
- 6 Confessio peccati mortalis est præmittenda Communioni.

7 Contritio ad communicandum sufficit absque Confessione in tribus casibus.

8 Eucharistiam sumens, qui est in peccato mortali, committit sacrilegium.

9 Venialia peccata habens, & Eucharistiam sumens, an peccet venialiter?

10 Devotio requiritur in Communicante; Et quid ea sit?

QUÆSITUM PRIMUM.

Quæ dispositiones ex parte animæ requirantur in suscipiente Eucharistiam, ad consequendos effectus supra recensitos.

DICTUM fuit ad recipiendum validè tantum Eucharistiam, nullam requiri dispositionem, seu præparationem in anima recipientis; nam falsà est opinio illorum, qui dixerunt, quod dum Eucharistia tangitur à peccatore, aut sumitur, Christus statim recedat, canitenim Ecclesia Sumunt boni, sumunt mali: & Judæ indisposito fuit data vera Eucharistia, verumque Christi Corpus, & Sanguinem ipse recepit; & de fide est, quod quandiu perseverant species consecrata, perseverat Eucharistia; & à quoque accipiat etiam non dispositio, si perseverant species, validè Eucharistia percipitur. Porro ad licitè recipiendam, & ad consequendos mirabiles effectus expositos in primo, ac secundo quæsto superioris mensis Octobris; pro debita, & digna dispositione animæ requiruntur quatuor.

Primo requiritur fides; quia sine fide impossibile est placere Deo, Hebr. 11. & Glossa super illud 1. Cor. 11. qui manducat, & bibit indigne, ait, si desit fides, vel charitas, judicium sibi manducat, & bibit. Ratio est, nam Eucharistia est Sacramentum vivorum; sed vita spiritualis non datur in via sine fide, juxta illud: Justus autem meus ex fide vivit, Hebr. 10. 38. Et quidem fides debet esse actualis in suscipiente Eucharistiam; nec sufficit habitualis, opus est enim judicare Corpus Domini; id est discernere inter ipsum, & alios cibos; sed hæc judicatio, seu discretio fieri non potest per scientiam humanam aut solam fidem habitualement, quæ non est judicium, & assensus, sed inclinatio ad judicium, & assensum. Ergo requiritur in actu fides assentiens, & judicans in cibo illo esse Corpus Domini, & ideo de ea loquitur Ecclesia dicens: Quod non capis, quod non vides, animosa firmat fides, præter rerum ordinem. Et in Hymno: Pange lingua, ait: Etsi sensus deficit, ad firmandum cor sincerum sola fides sufficit.

Secundo requiritur in suscipiente voluntas suscipiendi hoc Sacramentum venerabile Eucharistiæ, quia si coactè, & ejus repugnante voluntate reciperet, nullum effectum reciperet; sufficit autem voluntas vel virtualis, vel habitualis recipiendi; id est phræneticis, vel amentibus, qui dum lucida habebant intervalla, Eucharistiam petierunt, dari potest. Tamburin. de Expedit. Commun. cap. 4. §. 1. n. 4. Em. Card. de Lauræa in 4. sent. tom. 1. disp. 25. de Euch. n. 122. & 123. ubi advertit prædictam voluntatem habere debere pro objecto sumendi Eucharistiam tanquam continentem Corpus Christi; quapropter non datur infantibus, vel perpetuo amentibus, quia hi non habent intellectum ad discernendum cibum spiritualement à cibo materiali, & per consequens non possunt habere voluntatem suscipiendi Eucharistiam tanquam continentem Corpus Christi. Hinc sequitur, peccare Parochos, qui non erudiunt suos rusticos, ac alios idiotas accedentes ad

ad Eucharisticam Mensam, ut sciant, & credant, in ipsa non sumi panem materiale, sed Corpus Christi sub speciebus panis.

Tertiò requiritur ad licitè suscipiendam Eucharistiam status gratiæ, idest, ut anima suscipientis sit immunis, & libera à peccato mortali, quod probatur ex Apostolo 1. Cor. 11. ibi: *Probet autem seipsum homo, & sic de pane illo edat, & de Calice bibat; qui enim manducat, & bibit indigne, judicium sibi manducat, & bibit &c.* Et ex Constitutionib. Apostol. lib. 7. cap. 72. ubi de Eucharistia dicitur: *Qui Sanctus est, accedat: si quis non est, curet, ut fiat per Pœnitentiam, adeò ut, qui peccati mortalis conscientiam habent, debent ante Communionem illam expiare cum Sacramento Pœnitentiæ, etiamsi sibi viderentur esse contriti, ut expressè præcipit Sacrum Concilium Tridentin. sess. 13. de Sacro-sancto Euchar. Sacram. cap. 6. relatis enim supradictis verbis Apostoli de necessaria probatione ante Communionem subdit: Ecclesiastica autem consuetudo declarat, eam probationem necessariam esse, ut nullus sibi conscius mortalis peccati, quantumvis sibi contritus videatur, absque præmissa Sacramentali Confessione ad Sacram Eucharistiam accedere debeat; quod à Christianis omnibus, etiam ab iis Sacerdotibus, quibus ex officio incumbit celebrare, hæc Sancta Synodus perpetuò servandum esse decrevit; modò non desit illis copia confessoris; quod si necessitate urgente Sacerdos absque prævia confessione celebraverit, quamprimum confiteatur. Et idem repetit, & decernit d. sess. 13. can. 11. ibi: Statuit, atque declarat ipsa Sancta Synodus, illis, quos conscientia peccati mortalis gravat, quantumcumque etiam se contritos existiment, habita copia Confessoris, necessario præmittendam esse Confessionem Sacramentalem. Qui autem contrarium docere ausus fuerit &c. eo ipso excommunicatus existat. Quod quidem præceptum Confessionis faciendæ ab habente peccata mortalia, antequàm accedat ad Eucharistiam, esse præceptum Divinum, probat contra Medinam, & Navarrum Eminent. Card. de Lugo de Euchar. disp. 14. n. 69. & Eminentiss. Card. de Lauræa d. disp. 25. num. 126. Tamburin. de Commun. cap. 1. num. 15. Et ideo non sufficit contritio, nisi in tribus casibus. Primus est in casu mortis, si Sacerdos haberi non possit, 7 cui moribundus confiteatur. Secundus est, si Sacerdos teneatur celebrare, & non possit abstinere absque scandalo. Tertius est, si quis non communicando incurreret infamiam, gravevè detrimentum; & non haberet copiam Confessarii, à quo posset absolvi; vel quia Confessarius nullus reperitur; vel si adest, non habet facultatem absolvendi à reservatis, à quibus forsan detinetur ille, qui communicare debet; vel ex justo motivo non potest illi Confessario manifestare omnia peccata sua absque infamia, vel absque gravi detrimento; in his enim casibus, elicto actu contritionis, potest sumi Sacra Eucharistia, cum obligatione tamen quamprimum confitendi, ut fuse probat Tamburin. d. lib. de Exped. Commun. cap. 1. §. 6. & §. 10. ubi DD. cumulat. Et Eminentiss. Card. de Lauræa d. disp. 25. à num. 158. & seqq. ubi num. 159. advertit, sumere Eucharistiam in peccato mortali esse sacrilegium contra virtutem Religionis, & injuriam sanctorum Sanctissimo; & casus tremendos ultionis Divinæ in eos, qui præsumpserunt ad sacrum Convivium accedere cum peccato mortali. Deâ. Clericis Tom. 1. Lib. 11.*

li, referunt Bagatta in Admirandis Orbis Christi. tom. 2. lib. 3. cap. 3. §. 7. Matthæolus in Sylva Histor. part. 2. lib. 8. cap. 2. tit. 13. & Nicolaus Laghius tract. 4. dist. 2. Caterum sumens Communionem Eucharisticam cum peccatis venialibus, sumit non illicitè, neque venialiter peccat, ex communi Doctorum placito; neque 9 privatur effectu Communionis; ea ratione, quia venialia non pugnant cum gratia; neque impediunt nutritionem vitæ spiritualis. Jo: Saneius in Selectis disp. 22. num. 9. Tamburin. de Commun. cap. 1. §. 4. Emin. Card. de Lauræa d. disp. 25. num. 128. & Mastrius in 4. Sent. disp. 3. de Euchar. num. 404. Quamvis Suarez de Euchar. num. disp. 66. sect. 4. §. Dicendum in primis. Et Emin. Card. de Lugo eod. tract. disp. 14. num. 31. teneant, esse peccatum veniale communicare cum multis venialibus, vel ob inanem gloriam, quæ est nova culpa venialis, quia irreverentiam committit, qui ad tantum Convivium accedit cum ejusmodi maculis, etsi levibus, quasi cum veste nuptiali aliquantulum sordida; & ideo vel cum Confessione præcedenti, vel cum eorum displicentia, & proposito emendandi utile est, se purificare etiam à venialibus, quantum humana fragilitas potest, ante Communionem.

Quartò tandem ad licitè sumendam Eucharistiam, requiritur in sumente devotio actualis, vel saltem virtualis; quæ consistit in actu reflectivo ad excellentiam, & sanctitatem tanti Sacramenti, & ad cognitionem propriæ humilitatis, & indignitatis; ejus respectu Ecclesia præmittit in administratione illa verba, Domine non sum dignus, ter illa reiterando, ut excitetur devotio, & reverentia in sumente, quæ quidem reverentia præcipitur in cap. Omnis utriusque sexus, De Pœnit. & Remiss. & cum non debeat intelligi de actuali absoluta, interpretari debet saltem de virtuali; adinstar intentionis in consecrante, ut notat idem Emin. Cardin. de Lauræa d. disp. 25. num. 129. & sic concordantur Theologi dicentes, non esse necessariam devotionem in Communionem, idest actualem, cum aliis Doctoribus & SS. Patribus requirentibus devotionem, scilicet saltem virtualem ad consequendos effectus hujus Venerabilis Sacramenti.

DECISIONIS LII.

Ad Mensis Novembris Quæstum secundum ARGUMENTUM.

Statuuntur dispositiones ex parte Corporis necessariae ad licitè sumendum EUCHARISTIAM. Quatuor eas esse demonstratur. Naturale jejuniū. Modestiam vestimentorum. Facultatem deglutendi, retinendique Sacramentum in stomacho. Et abstinentiam à copula conjugali. Tres primæ Doctorum auctoritates & Exemplis firmanur. Remissa quarta dispositione ad Decisionem sequentem.

SUMMARIUM.

1. Jejunium necessarium in Communicantes; exceptis novem casibus.
2. Vestimentorum modestia necessaria in accedente ad Eucharistiam.
3. Theodoretici mater reprehensa ob vanitatem vestium.